

XV SOPAR SOLIDARI ONCOLLIGA-LLIGA CATALANA D'AJUDA ONCOLÒGICA

Terrassa, 16 de novembre de 2007

Senyor tinent d'alcalde de l'Ajuntament, senyor president d'Oncolliga, senyor diputat, senyors regidors, autoritats, senyores, senyors, per començar els vull traslladar l'honor d'acompanyar-los en l'edició d'enguany del sopar solidari que Oncolliga celebra des de fa quinze anys. I creguin-me que, quan els dic que la meua presència avui aquí entre vostès m'omple de satisfacció, significa molt per mi, ho dic de tot cor. Sóc a Terrassa perquè tinc ganes de ser a Terrassa, no pas perquè toqui. Entre altres coses, perquè conec la seva feina, la valoro especialment, i encara que, en altres territoris del país, l'he viscuda i l'he viscuda molt en primera línia. Sé l'esforç que representa per a molts de vostès.

Per tant, i com a president del Parlament, els vull agrair el compromís social mantingut al llarg del temps i el convenciment, la implicació i la passió amb què treballen contra el càncer, a favor dels malalts i de les seves famílies.

Oncolliga-Lliga Catalana d'Ajuda Oncològica és una entitat amb una llarga i fructífera trajectòria d'assistència i assessorament, on destaca el Centre d'Informació Oncològica, que, a més, és pioner a Catalunya. Però, a més, els seus esforços per oferir una assistència mèdica d'excel·lència, suport psicològic, ajuda a domicili i el servei de voluntariat mereixen també ser lloats.

Fa uns quants dies al Parlament parlàvem de càncer, i fèiem referència a unes dades recents sobre l'oncologia a Catalunya que, si em permeten, voldria recuperar. Al nostre país, el càncer és la primera causa de mort entre els homes i la segona causa entre les dones. S'estima que hi ha 340.000 malalts de càncer, se'n diagnostiquen anualment 33.000 casos nous. Si fem servir una altra escala, encara queda més clara la dimensió de la malaltia: un de cada quatre catalans i catalanes patirà càncer en algun moment de la seva vida. És una dada molt dura, una dada molt dura que cal pair, però de la qual hem de ser molt conscients, perquè, precisament, ens fa adonar de la dimensió de la malaltia. Així doncs, el

càncer és un problema de salut present a la nostra societat i una de les causes de mort més importants d'aquesta i de la resta de societats avançades.

Per aquest motiu, perquè el càncer és un dels problemes de salut més importants a Catalunya, per la seva incidència i prevalença entre la població, cal repetir una vegada i una altra que la prevenció, la detecció precoç, el diagnòstic i el tractament de les malalties oncològiques són, ara com ara, i han de ser una prioritat al nostre país. Penso que es té clar, ho tenen clar les institucions, l'Ajuntament ho acaba d'expressar, ho té clar el Govern. Ho té clar, jo diria que també, una part molt important, cada cop més important, de la ciutadania del nostre país, perquè és evident que qui més qui menys n'ha tingut un cas proper i sap l'enorme tràngol que això representa.

D'aquestes paraules vull que retinguin, si m'ho permeten, un parell d'idees clau, un parell d'idees clau del missatge que els vull adreçar. La primera: en cap cas no es pot abaixar la guàrdia en la prevenció i en la divulgació de la malaltia. Amb una atenció sanitària bona i acurada se soluciona el vessant mèdic de la malaltia, que evidentment és sempre el més urgent d'abordar. Però del coneixement, la informació i l'accés als recursos psicosanitaris des de les primeres etapes de la malaltia en depèn bona part del benestar del malalt i també dels que l'envolten. Per això és tan important l'orientació i el suport professional i globalitzat de tots els aspectes del càncer. Faig meu un dels objectius de la seva entitat: fomentar i promoure campanyes continuades d'informació, sensibilització, educació i prevenció de la malaltia oncològica. Ja es treballa en aquesta direcció, però considero fonamental incidir molt més encara en aquest àmbit.

Segona idea: tant important com el suport mèdic i psicològic és el suport emocional, el suport emocional dels malalts i dels seus familiars que, no ho oblidem, també pateixen, i molt, les conseqüències del càncer. La lluita contra la malaltia també comprèn els seus efectes socials; la lluita també és contra el rebuig, contra les pors, contra la ignorància.

Hi hem de saber fer front de manera madura, fent pedagogia, cadascú des de la seva responsabilitat, però compartint la idea que el vessant social i comunitari del càncer també ha de ser motiu del nostre interès.

Acabo, i ho vull fer amb un desig, espero que compartit per tots vostès. Tant de bo que arribi el dia que la societat catalana i la seva ciutadania gaudeixi d'un nivell de benestar i qualitat de vida encara millor que el d'ara. Però, per arribar fins a aquesta Catalunya cohesionada, solidària, moderna, sensible amb els problemes de la gent, cal la cooperació i la col·laboració de tots i cadascun de nosaltres. Només si tothom s'implica en aquest repte, fem avançar el país, només la unitat, només la visió de país ens fa créixer com a poble, com a nació.

Mirin, el millor antídot contra la injustícia, no l'únic, però un dels més importants, justament, és la solidaritat. El càncer, en el fons, és una gran injustícia. Vostès són una bona representació del que significa, del que és la solidaritat.

Felicitats, de nou, a Oncolliga, molta sort en els reptes futurs, i a tots vostès, molt bona nit i que gaudeixin d'aquesta vetllada.